

Sygn. akt: I C 651/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Natalia Anielska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Olsztynie, na rozprawie

sprawy z powództwa W.Banku (...) w J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej spółki (...) Sp. z o.o.

w O. na rzecz powoda W.Banku (...) w J. kwotę 500.000zł (pięćset tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

22 października 2014 r. do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że pozwana ma prawo powoływać się w toku egzekucji na ograniczenia jej odpowiedzialności do nieruchomości stanowiącej własność pozwanej, położonej w O.

przy ul. (...), dla której założona i prowadzona jest w Sądzie Rejonowym

w O. księga wieczysta KW (...), z uwzględnieniem ograniczenia kwotowego w związku z ustanowieniem na rzecz powoda hipoteki umownej łącznej zwykłej w wysokości 4.500.000 zł zabezpieczającej splotę należności głównej i hipoteki umownej łącznej kaucyjnej w wysokości 5.500.000 zł zabezpieczającej splotę należności ubocznych;

II. zasądza od pozwanej spółki (...) Sp. z o.o.

w O. na rzecz powoda W.Banku (...) w J.

kwotę 32.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – z ograniczeniami i na zasadach opisanych w pkt. I wyroku.

I C 651/14 UZASADNIENIE

Powód W.Bank (...) w J. wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz nakazem zapłaty kwoty 500 000,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...) r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swego żądania wskazał, iż umową z dnia (...) r., udzielił firmie (...) – T. M. kredytu obrotowego, na zabezpieczenie którego to została ustanowiona hipoteka zwykła na kwotę (...) mln zł i hipotek łączna kaucyjna na kwotę (...) mln zł na nieruchomości stanowiącej przedmiot własności T. B. i D. A. małż. M..

Powód w dniu (...) r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko kredytobiorcy, zaś próby zawarcia porozumienia z kredytobiorcą co do dobrowolnej spłaty wypadły bezskutecznie.

Umową z dnia (...)r. własność obciążonej hipotekami nieruchomości została przeniesiona na pozwaną spółkę, wobec czego stała się ona dłużnikiem prawnorzeczowym kredytodawcy.

Wysyłane do dłużnika rzeczowego wezwania do zapłaty również okazały się bezskuteczne, wobec czego to pozew jest uzasadniony.

Nakazem zapłaty z dnia 29 10 2014 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd uwzględnił w całości żądanie powoda ze stosownym ograniczeniem wynikającym z prawnorzeczowego charakteru odpowiedzialności pozwanej (art. 319 kpc) zasądzając na jego rzecz koszty procesu.

Od tego nakazu w całości sprzeciw złożyła pozwana - spółka (...) sp. z o.o. w O. , podnosząc zarzut częściowego spełnienia świadczenia roszczenia przez osoby trzecie odpowiedzialne za dług, zarzut co do wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Dodatkowo wniosła o ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości przez nią nabytej.

Dalej w uzasadnieniu sprzeciwu wskazała , iż obecnie ma trudności z płynnością finansową.

Między stronami były prowadzone próby ugodowe, zaś od poręczycieli kredytu ściągana jest miesięcznie kwota 4691,- zł

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zarzuty złożone w sprzeciwie od nakazu zapłaty w jakimkolwiek zakresie nie mogły odnieść zamierzonego skutku, wobec czego to powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Co do ustalonego stanu faktycznego sprawy – ten jest pomiędzy stronami w zakresie okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia w całości bezsporny , bowiem pozwana w istocie nie kwestionowała faktu ważnie ustanowionej na rzecz powodowego banku hipoteki na kwotę dalece przekraczającą wskazaną w pozwie kwotę, jak również nie jest spornym ostatecznie fakt, iż należność kredytowa zabezpieczona hipotekami jest wymagalna zarówno wobec kredytobiorcy, a tym samym od pozwanego jako od dłużnika rzeczowego.

Powód bowiem jeśli chodzi o zarzut spełnienia świadczenia przedstawił na rozprawie dokumenty zaświadczające o tym, iż kwoty od poręczycieli dotyczyły innych zobowiązań niż to które stanowiło podstawę żądania i tych okoliczności pozwany nie zaprzeczył

W istocie też ostatecznie nie kwestionując wysokości zobowiązania w kwocie dochodzonej pozwem, podniósł czy podtrzymał ostatecznie zarzut co do tego, iż pomiędzy stronami toczą się negocjacje.

Tak zajęte stanowisko nie mogło odnieść zamierzonego skutku.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy , iż brak było podstaw dla odroczenia rozprawy z oczywistego braku przyczyn z art. 214 kpc.

W szczególności podstawą po temu nie był fakt toczenia negocjacji pomiędzy stronami, skoro nie jest to przesłanka ustawowa odroczenia.

Nie przemawiały za tym również względy celowości, skoro powód domagał się rozpoznania sprawy bez jej odraczania, wskazując na fakt , iż ewentualna ugoda może stanowić podstawę dla wdrożenia kroków na etapie prowadzonej ewentualnie egzekucji, co w świetle art. 840 kpc jawi się oczywistym.

Skoro zatem brak było podstaw dla odroczenia rozprawy, należało prowadzić ją mając na uwadze stan sprawy i jej wszystkie okoliczności na czas rozstrzygnięcia.

Ten zaś stan z uwagi na stanowisko stron jednoznacznie wskazuje na istnienie wszelkich tak faktycznych jak i prawnych podstaw dla zasądzenia dochodzonej pozwem kwoty.

Nie była bowiem ostatecznie kwestionowana okoliczność zaliczenia wyegzekwowanych lub dobrowolnie wpłaconych kwot (tym przez osoby trzecie) na poczet innych kredytów, co prowadzi do uznania, iż wierzytelność jako taka istnieje w zakresie jaki określają przepisy o księgach wieczystych i hipotece.

Dla porządku przy tym należy tu stwierdzić , iż zgodnie z treścią art. 503 kpc Sąd w zakresie rozpoznania twierdzeń i dowodów ograniczony jest (w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem sprzeciwu od nakazu) do tych, które zostały zgłoszone w sprzeciwie, poza sytuacją, w której zachodzi brak winy w spóźnieniu lub spóźnienie nie spowoduje zwłoki lub też zaistnieją inne wyjątkowe okoliczności.

Stąd też zasadą jest , iż Sąd w toku takiego postępowania ogranicza się do rozpoznania tychże właśnie wskazanych we wniesionym środku zaskarżenia od nakazu zarzutów twierdzeń i dowodów.

Ostatecznie zaś jedynymi zarzutami, których pozwany faktycznie nie cofnął, był zarzut przedawnienia oraz zarzut ograniczenia egzekucyjnego do nieruchomości wskazanej w sprzeciwie.

W ocenie Sądu zaś tak sformułowane stanowisko żadną miarą nie mogło odnieść zamierzonego skutku.

W pierwszej bowiem kolejności zauważyć należy, iż po pierwsze, w dniu (...)r doszło do przerwania biegu przedawnienia z uwagi na nadanie przeciwko kredytobiorcom klauzuli wykonalności. (k.53).

Po wtóre, nawet jeśli dochodzi do przedawnienia, to sam fakt , iż doszło do przedawnienia wierzytelności nie prowadzi do jej wygaśnięcia.

Roszczenie przedawnione staje bowiem tzw. zobowiązaniem naturalnym i niezaskarżalnym w tym znaczeniu , iż toku procesu sądowego strona skutecznie podnosząc zarzut przedawnienia może tym samym w sposób prawnie skuteczny uchylić się od żądania zapłaty , czego procesową konsekwencją jest oddalenie powództwa o zapłatę wniesionego do Sądu.

Pozwana jednakże żadną miarą jako dłużnik prawnorzeczowy ze swej strony takim zarzutem wobec banku bronić się nie może.

Zauważenia bowiem wymaga , iż z uwagi na treść art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (który to stanowi , iż przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości) wierzytelność zabezpieczona hipotecznie może być skutecznie dochodzona z obciążonej nieruchomości, bez względu na upływ przedawnienia.

Dlatego też należność jako nieprzedawnioną z zastrzeżeniem wynikającym z treści art. 319 kpc należało zasądzić w rozmiarze nieprzekraczającym wysokości wpisanej na rzecz powoda hipoteki.

Ubocznie należy jedynie wskazać niezależnie od stanowiska stron i innych dowodów w sprawie, iż wierzytelność hipoteczna korzysta z prawnego domniemania poprzednio obowiązującego art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przy zastosowaniu przepisów przejściowych zawartych w ustawie zmieniającej z dnia z dnia 26 czerwca 2009 r. a nakazujących stosować do hipotek wpisanych przed zmianami przepisy poprzednie.

Co do dalszych odsetek od kwoty „hipotecznej” - tu warto też przytoczyć orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2013 r – ACa 248/13 , gdzie dano wyraz zapatrywaniu, iż „z porównania art. 69 i art. 104 uokw obowiązującego do dnia 20 02 2011 r. wynika , że zabezpieczone hipoteką zwykłą odsetki i koszty postępowania zwiększają zakres odpowiedzialności właściciela ponad kwotę do której wpisano hipotekę”. (baza orz. LEX 1342246), które to stanowisko Sąd w pełni podziela.

Dlatego też orzeczono jak pkt I wyroku (art. 65 uokwh).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 108 kpc w zw. z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)